

UN EMBOLIC DE LLETRES

Bon dia, estimat lector. Soc la lletra I, i soc aquí per explicar-te una història. la MEVA història.

Per començar i posar-te una mica en context, t'haig de parlar del meu "món" (el món del teclat) abans de començar a narrar la meva aventura.

El món del teclat es divideix en diferents districtes, on predominen el districte de les lletres i el dels nombre. N'hi ha d'altres, com el dels símbols, però són menys importants. Aquests dos sempre ens hem portat malament, discutint sempre per veure qui és de més utilitat: lletres o números? Sempre estem buscant la manera que l'altre districte hi surti perdent i aquesta història n'és un gran exemple.

Ja feia temps que havien començat les desaparicions aquell dia. Algunes lletres anaven d'excursió a enciclopèdies o novel·les i no en tornaven. La primera va ser la lletra C, després la M, la L, i així fins a tenir-nos a totes ben preocupades. Però aleshores va arribar el dia que, per a mi, ho va canviar tot: el dia que va desaparèixer la X. La lletra X sempre ha estat la meva millor amiga i el dia que se'n va anar i no va tornar va ser per a mi un dels pitjors de la meva vida com a lletra. Com totes les altres, havia anat a fer uns encàrrecs en un diccionari i no va tornar més. Durant els primers dies vaig estar destrossada. No podia viure en pau sense la meva millor amiga! Fins que va arribar la carta. Ja feia quatre dies de la desaparició, quan vaig veure una estranya carta a la bústia. En mirar-la per sobre ja em va quedar clar de qui era, perquè algunes lletres havien estat substituïdes per números amb formes semblants:

35TIM4D4 LL3TR4 I,

NOM35 DIR-T3 QU3 D35PR35 D3 L4 T3V4 4MIG4, TU P0DRI3S 5ER L'ÚLTIM4 D3L M3U PR0PI 4LF4B3T. (M3NTR3 T'3NTR3GUI5 VOLUNT4RI4M3NT.)

4T3NT4M3NT,

∞ → DI5TRICT3 D3L5 N0MBR35

Em vaig llegir la carta molt concentrada. Què volia dir amb el seu "propi alfabet"? I com que podria ser-ne l'última?

Una cosa quedava clara: se'm volien emportar i podia escollir de quina manera. Vaig anar amb les altres lletres per idea un bon pla. Volia salvar les lletres desaparegudes, ara que ja sabia on eren, i m'havia donat una oportunitat brillant d'intentar-ho. Després d'una bona estona de por, preocupació, alegria i esperança (quin embolic d'emocions!), vam arribar a una conclusió: m'entregaria, i unes quantes lletres, de les més fortes, m'acompanyarien d'amagat. Lluitaríem contra els nombres si feia falta, però mai deixaríem allà les nostres companyes. Així que, l'endemà, jo, les altres vocals, la S i la R estàvem més que preparades per sortir del districtes de les lletres.

Després de les que semblaven les hores més llargues de la història, caminant sense parar, vam arribar al nostre destí i ens vam sorprendre de com ens ho havien posat de fàcil. Per tots els carrers hi havia unes pancartes que anunciaven: "N0U 5I5T3MA NUM3RIC → 3L5 NUM3R0S ROM4NS!"

No m'ho podia creure! Amb l'objectiu de restar lletres a l'abecedari i de sumar números, l'infinít (el líder del districtes dels nombres) s'havia inventat el seu estúpid "alfabet" o sistema "numèric" fet de lletres! Ens volia convertir en números! Però vaig guardar-me la ràbia per a un altre moment, la prioritat era salvar les meves amigues.

Al cap de poca estona ja havíem arribat al laboratori del districte dels nombres. Hi vam entrar d'una revolada i hi vam trobar la M, la C, la L, la D, la V i, mare meva, la X! No ens ho vam pensar dues vegades i ràpidament vam obrir les cel·les on eren. Ho havíem aconseguit! Les havíem salvat!

Però no hauríem d'haver cantat victòria tan aviat, perquè al cap de o res teníem un gran exèrcit de números que se'ns llançaven al damunt. Nosaltres vam lluitat pel que era nostre. Les lletres lluitàvem amb valentia, però ràpidament vam anar perdent avantatge. Els nombres sempre es podien anar ajuntant per fer-se més forts, però nosaltres sempre érem les mateixes i per molts intents que les meves companyes fessin per protegir-me, al final em van agafar. En aquell moment, vaig sentir que tot s'ensorrava. Pel que havia llegit a les pancartes, la I representava 1, i amb l'1 es poden fer tots els nombres! Estavem acabats!

Un cop em tenien ben agafada, se'm van emportar ràpidament, lluny de les meves companyes, i, en empènyer-me cap a la cel·la, vaig caure a terra, de costat. Sembla una bestiesa, una cosa insignificant, sense importància, però va ser allò el que em va salvar, el meu GRAN descobriment. Quan el número 6 em va voler agafar altra vegada, va desaparèixer. Al principi no ho entenia, però poc després ho vaig comprendre tot: jo, en vertical, era la lletra I, com sempre. Però si gires aquesta lletra en horitzontal, et queda un símbol diferent: el menys (--). I jo havia restat el número 6! No m'ho podia creure! Ara sí que podia guanyar!

En veure el que havia aconseguit, els altres nombres que feien guàrdia van sortir escagarrinats, deixant-me a mi el camí lliure. Vaig començar a córrer, feliç de la vida, i preparada per restar tot aquell que se m'acostés. Vaig eliminar el 6, el 24, el 478 i el 13, entre d'altres, i per fi vaig arribar on havia estat feia uns minuts, amb les lletres. Emocionades, em van rebre, i jo els vaig explicar el meu descobriment. Amb l'ajuda de les vocals, em van agafar i em van col·locar horitzontalment. Vam començar la nostra fugida, felices, i vam sortir del districte dels nombres sense cap problema. No vam cantar victòria fins que no vam ser a uns quants quilòmetres del districte dels nombre.

-HO HEM ACONSEGUIT! -vaig cridar.

-SOM LLIURES! - van cantar les meves companyes.

I després d'una breu celebració, vam tornar al districte de les lletres, a casa. Des del dia que vam arribar ens van tractar com a heroïnes i vam ser molt, molt felices.

Bé, doncs, aquí s'acaba la meva emocionant aventura! Espero que l'hagis gaudit molt i que te'n recordis de mi sempre que vegis una I escrita a algun lloc (o un menys!)

Moltes gràcies per tot, lector!